

XVI. Benedek pápa szavai a fiatalokhoz

Hogyan lehet barátságot kötni Krisztussal? Mi hoz boldogságot életünkbe? Mire van szükségünk, hogy merész döntéseket hozhassunk?

2007.09.01.

Isten barátai

Az apostolok Jézus úti társai, Jézus barátai voltak. Az utazás Jézussal nemcsak fizikai út volt Galileától Jeruzsálemig, hanem egy belső utazás is, amely alatt megismerték a

hitet Jézus Krisztusban, de nehézségekkel együtt, hiszen ők is olyan emberek voltak, mint mi.

De éppen ezért, mert Jézus útitársai és barátai voltak, akik egy könnyűnek nem mondható út alatt tanultak meg hinni, nekünk is kísérőink, akik segítenek nekünk megismerni Krisztust, szeretni Őt és hinni Benne. *(Általános audiencia, 2006. augusztus 9.)*

Közel lenni Jézushoz

Elképzélhetjük, hogy Fülöp nekünk is mondja azokat a szavakat, amelyek személyes részvételt igényelnek.

Hozzánk is fordul, amikor Nátánaélnek mondja: Gyere és nézd meg. Az apostol azt szeretné, hogy közel kerüljünk Krisztushoz.

A barátság, valóban a másik ember igazi ismerése, közelséget kíván és bizonyos fokig ezen alapul. Mi több, nem szabad elfelejteni, hogy amint

Márk írja (Mk 3,14) Jézus kiválasztotta a tizenkettőt, hogy vele tartsanak, vagyis hogy megosszák vele az életét és közvetlenül tőle tanuljanak, nemcsak viselkedési módot, hanem mindenek előtt azt, hogy ki is Ő. Csak így, az életét megosztva tudták őt megismerni és később megismertetni másokkal.

Később Pál írja levelében az efezusiakhoz, hogy ami igazán fontos, az tanulni Krisztustól: ezért nemcsak hallgatni kell a tanítását és a szavait, hanem személyesen ismerni őt, emberségét és istenségét, misztériumát és szépségét. Ő tényleg nemcsak Mester, hanem Barát, sőt Testvér.

Hogyan tudnánk őt megismerni közelebbről, ha távol vagyunk tőle? Közelség, meghittség és gyakori együttlét által tudjuk felfedezni Jézus Krisztus valódi személyiségét. Fülöp apostol pontosan erre emlékeztet

bennünket. És ezért hív bennünket, hogy menjünk és nézzük meg, ami annyit tesz, mint kapcsolatba lépni vele úgy, hogy hallgatjuk, válaszolunk és nap mint nap Jézus életével vagyunk egységben.
(Általános audiencia, 2006. szeptember 6.)

Fiatalok és az elköteleződés

Szent Atya, Ön egy éve a fiatalokkal együtt ott volt Kölnben. Ön megtapasztalta, hogy a fiatalok mennyire lelkesen akarnak fogadni másokat és Önt személyesen mekkora szeretettel üdvözölték. Hozni fog egy külön üzenetet a fiataloknak a következő útján?

Először is azt szeretném mondani, hogy nagyon örülök annak, hogy a fiatalok együtt akarnak lenni és hitben akarnak együtt lenni, és valami jót akarnak tenni. A fiatalokban nagyon erős a hajlandóság arra, hogy jót tegyenek,

elég csak a számos önkéntességre gondolni, amit tesznek.

Az elkötelezettség, hogy saját személyes hozzájárulásoddal segíts a világ rászorultjainak egy hatalmas dolog. Egy eszme bátoríthatja őket ezen a területen: Rajta! Keresd a lehetőségeit annak, hogy jót tegyél! A világnak szüksége van erre a vágyra, hogy jót tegyünk, szüksége van erre az elköteleződésre.

És aztán egy másik üzenet ez lehet: bátorság a végleges döntések meghozatalához! A fiatalok nagyon nagylelkűek, de amikor az élethosszig tartó elköteleződés kockázatával szembesülnek, akár a házasság, akár a papi hivatás formájában, félnek.

A világ drámaian változik: manapság folyamatosan azt tehetem az életemmel, amit csak akarok minden előrelátható jövőbeli esemény nélkül. Végleges döntés meghozatalával,

nem én magam kötöm meg a szabadságomat és fosztom meg magamat a mozgás szabadságától?

Ébresszük fel újra a végleges döntések hozatalához szükséges bátorságot: ez az egyedüli, ami segít nekünk nőni, előrehaladni és elérni valami nagyot az életben. Ezek azok az egyedüli döntések, amelyek nem rombolják le a szabadságunkat, hanem a jó irányba terelnek bennünket. Kockáztassuk meg ezt az úgynevezett ugrást a végérvényes felé és így megragadjuk az élet teljességét: ez az, amit örömmel adnék tovább nekik. *(Interjú, 2006. augusztus 5.)*

Nevelés: a bátorság a döntő lépésekhez

A valódi nevelés fel kell hogy ébressze a bátorságot a végleges döntések meghozatalához, amelyet ma a szabadságunkat sanyargató köteléknek tekintenek. Valójában

ezek elengedhetetlenek a
növekedéshez és ahhoz, hogy valami
nagyot érjünk el az életben,
különösen hogy a szeretet
megérlelődjön a maga teljes
szépségében, és így adjon tartósságot
és értelmet magának a
szabadságnak.

Az ember személye és formálása
iránti féltő aggodás miatt mondunk
nemet a szeretet gyenge és deviáns
formáira és a szabadság
meghamisítására, ami az értelemnek
csak a kiszámíthatóra és
befolyásolhatóra való
lealacsonyításában is látható. Az
igazság az, hogy ezek a „nemek”
inkább „igenek” az igazi szeretetre,
és az Isten teremtette ember
valóságára. *(2006. október 19.)*

Az életszentség szépsége és a gazdag ifjú

Az egyetemes egyház négy új szentjét
avatjuk ma: Rafael Guízart és

Valencia-t, Filippo Smaldone-t, Rose Venerinit és Théodore Guérint.
Nevükre örökké emlékezni fognak.

Ezzel ellentétben áll az imént felolvasott evangéliumi történet gazdag ifjúja. Ennek a fiatalnak nem ismerjük a nevét, ha Jézus meghívására igennel felelt volna, akkor tanítványává lett volna és az evangélista feljegyezte volna a nevét.

Ebből kiindulva rögtön láthatjuk a vasárnapi igeliturgia témáját: ha az ember a bizalmát ennek a világnak javaiba helyezi, akkor nem fogja elérni az élet teljes értelmét és az igazi örömet. Ha ellenben Isten ígéjében bízva lemond saját magáról és javairól a mennyországért, látszólag sokat veszít, valójában azonban mindent elnyer.

A szent pontosan az a férfi és az a nő, aki örömmel és nagylelkűen válaszol Krisztus hívására, és mindent elhagy, hogy kövesse őt. Mint Péter és a többi

apostol, és ma Szent Teréz mint Isten többi barátja arra emlékeztet bennünket, hogy az új szentek is végigfutották ezt az igénybevevő mégis beteljesítő evangéliumi utat és már megkapták a százszoros jutalmat ebben a világban, a megpróbáltatásokkal és üldöztetésekkel együtt, és végül az örök életet. *(Homília, 2006. október 15.)*

Az Istenben bízók öröme *De hogyan válhatunk szentté, Isten barátaivá?*

Először adhatunk erre a kérdésre egy negatív választ: az hogy valaki szent legyen, nem igényel sem különleges tetteket vagy műveket, sem kivételes karizmák birtoklását. Azután a pozitív válasz: mindenekelőtt az szükséges, hogy hallgassunk Jézusra és kövessük őt anélkül hogy elveszítenénk a kedvünket, amikor nehézségekkel találkozunk. „Aki szolgálni akar nekem, - figyelmeztet –

kövessen: ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. Aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya.” (Jn 12, 26)

Mint a földbeesett búzaszem, azok, akik bíznak benne és őszintén szeretik, elfogadják életük elvesztését. Ő valóban tudja, hogy aki meg akarja tartani magának az életét az elveszíti, és aki odaadja önmagát az elveszíti önmagát és éppen így megtalálja az életet. (Jn 12, 24-25)

Az egyház tapasztalata azt mutatja, hogy az életszentség minden formája, mégha különböző utakat is követ, mindig átmegy a keresztúton, az önmegtagadás útján.

A szentek életrajzai nőket és férfiakat mutatnak be, akik fogékonyan az isteni tervre, néha leírhatatlan megpróbáltatásokon és szenvedéseken, üldözésen és mártírhalálon mentek keresztül. Kitartottak elhatározásukban: „Ezek a nagy üldöztetésből jöttek –

olvasható a Jelenések könyvében - és fehérre mosták ruhájukat a Bárány vérében.” (Jel 7, 14) Nevük fel van írva az élet könyvébe (Jel 20, 12) és örök lakóhelyük a menny.

A szentek példája bátorít bennünket, hogy kövessük lábnyomukat és megtapasztaljuk az Istenben bízók örömét, mert az ember szomorúságának és bánatának egyetlen igazi oka az, ha távol él Tőle.

Az életszentség állandó erőfeszítést igényel, mégis mindenki számára lehetséges, mert az emberi erőfeszítés helyett első sorban inkább a háromszor szent Isten ajándéka. (Iz 6, 3) A második olvasmányban János apostol megjegyzi: „Nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak és azok is vagyunk.” (1 Jn 3, 1)

Isten az, aki előbb szeretett minket és gyermekeivé fogadott Jézusban. Az

életünkben minden az ő szeretetének ajándéka: hogyan lehetünk közömbösek ekkora misztériummal szemben? Hogy lehet az, hogy nem válaszolunk a mennyei Atya szeretetére hálás gyermekeiként élve az életünket? Krisztusban nekünk adta ajándékuul teljes önmagát és hív bennünket a vele való személyes és mély kapcsolatra.

Következésképpen, minél inkább utánózzuk Krisztust és egységben maradunk vele, annál inkább belépünk isteni szentségének misztériumába. Felfedezzük, hogy Ő végtelenül szeret minket és ez sarkall bennünket, hogy szeressük felebarátainkat. A szeretet mindig magában hordozza az önmegtagadást, önmagunk elvesztését és pontosan ez az, ami boldoggá tesz minket. *(Homília, 2006. november 1.)*

A fiatalok

A fiatalok látni akarják, hogy létezik-e Isten és mit mond nekünk Isten. Tehát van bizonyos hajlandóság korunk minden nehézsége ellenére. És lelkesedés is van. Épp ezért mindent meg kell tennünk, amit tudunk azért, hogy ezt a lángot, amely látszik olyan alkalmakkor, mint a Világ ifjúsági találkozó, életben tartsuk.

Mit kell tennünk? Ez mindannyiunk kérdése. Úgy gondolom, hogy a püspök irányításával módot kell találni arra egyrészt, hogy a fiatalokat bevonják, hogy a plébánia életében élesztő lehessenek, másrészt hogy megszerezzék ezen fiataloknak külső laikus ember segítségét. Ennek a két dolognak együtt kell járnia.

Azt kell javasolni a fiataloknak, hogy ne csak a plébánián, hanem különféle más módokon is vegyenek részt az egyházmegye életében, hogy aztán találkozzanak a plébánián, és

így fontos bátorítani minden kezdeményezést.

Azt hiszem, hogy az önkéntes tapasztalat nagyon fontos manapság. Létfontosságú, hogy ne hagyjuk a fiatalokat kitéve a diszkóknak, hanem legyen hasznos feladatuk, amelyben fontosnak látják magukat és rájönnek, hogy tehetnek valami jót.

Megtapasztalva, hogy valami hasznosat tehetnek az emberiségért, valakiért, egy csoportért, a fiatalok tudatára ébrednek annak az ösztönzésnek is, hogy küzdjenek egy pozitív elkötelezettség megtalálásaért, egy keresztény erkölcsért.

Nekem nagyon fontosnak tűnik, hogy a fiatalok tényleg találjanak feladatokat, amelyek kifejezik, hogy szükség van rájuk, amelyek elvezetik őket egy pozitív szolgálat útján, amelyet Krisztus emberek iránti

szeretete inspirál, így ők maguk keresik meg a forrást, amiből erőt nyerhetnek és kötelezettséget.(2006. augusztus 31.)

Humor *Milyen szerepet játszik a humor egy pápa életében?*

Én nem olyan ember vagyok, aki folyton tréfákat talál ki. Viszont nagyon fontosnak tartom, hogy képesek legyünk látni az élet humoros oldalát és örömteli dimenzióját, és ne vegyünk mindent túl tragikusan.

Azt is mondanám, hogy fontos a papi szolgálatomban. Egyszer egy író mondta, hogy az angyalok azért tudnak repülni, mert nem veszik magukat túl komolyan. Talán mi is tudnánk repülni egy kicsit, ha nem gondolnánk, hogy olyan fontosak vagyunk.(Interjú, 2006. augusztus 5.)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/xvi-
benedek-papa-szavai-a-fiatalokhoz/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/xvi-benedek-papa-szavai-a-fiatalokhoz/)
(2025.08.09.)